

Kaisu Hynnä

tohtorikoulutettava, mediatutkimus, Turun yliopisto

#Lupanäkyä – kehopositiiviset selfiet affektiivisena käytäntönä

[S]ä itse päätät, mitä sä haluat näyttää ja tulla näkyväksi, ja sit siinä on sellainen henkilökohtainen tarkoitus, että siinä on pieniä tai suuria juttuja, mutta voi olla henkisesti tosi isoja. Että tota, hiustyylin muutos tai uus vaate, jota ei ikinä uskois[.]
(Nainen 25 v., Hynnä 2018.)

Näin haastatteleman 25-vuotias nainen kuvailee kevääseen 2017 sijoittunutta Ylen #lupanäkyä-kampanjaa ja siihen liittyneitä kehopositivisia selfieitä. Kampanjan tarkoitus oli Ylen verkkosivujen (Vaakakapina, Yle 2018) mukaan kannustaa kehonkuvansa kanssa kamppailevia suomalaisia menemään henkilökohtaiselle epämu-kavuusalueelleen antamalla kehonsa näkyä selfieissä. Mediatutkijan näkökulmasta sitaatti on kiinnostava ainakin kahdessa mielessä. Ensinnäkin, siinä missä populaarilehdistö on syyttänyt selfieiden ottajia niin pinnallisuudesta (esim. Best 2016),

Ylen Vaakakapina ja #lupanäkyä-kampanja (2017) kannustivat kehonkuvansa kanssa kamppailevia suomalaisia tekemään ja näkymään. Kuva: Anne Hämäläinen ja Johanna Kannasmaa, Yle, Kuvapalvelu.

varomattomuudesta (esim. Badshah 2018) kuin valokuvataiteen pilaamisestakin (esim. Jeffries 2013), sitaatti antaa selfie-genrestä päinvastaisen kuvan korostamalla selfieihin liittyvää valinnanvapautta ja suurta merkitystä kuvanottajalle. Toiseksi sitaatti liittää selfieiden arvon paitsi kampanjan nimen mukaiseen *näkymiseen* myös omakohtaiseen *tekemiseen* – tilanottoon kameraa apuna käyttäen.

Sitaatti ja tämä katsaus pohjautuvat vuoden 2018 alussa tekemiini syvähaastatteluihin, joissa kysyin viideltä 25–57-vuotiaalta naiselta heidän suhteestaan #lupanäkyä-selfieihin. Tarkastelen katsauksessa selfieitä *toiminnallisuuden* ja *tuotannon* näkökulmista antamalla äänen selfieiden ottajille. Kyseessä on selfie-tutkimukselle uudenlainen näkökulma, sillä selfie-tutkimuksen metodit ovat tähän mennessä liikkuneet pääosin perinteisen representaatioanalyysin ja suureen dataan pohjaavan sisällönluokittelun välillä (ks. Warfield, Cambre, & Abidin 2016). Vaikka yksittäiset tutkijat ovat ottaneet merkittäviä askeleita selfieiden tarkasteltuun etnografisiin menetelmiin (esim. Abidin 2016; Albury 2015; Warfield 2016), selfieiden tuotannon tutkimus on ollut vähäistä. Selfieiden tuotantoa tarkastelemalla voidaan kuitenkin tutkia muun muassa selfieiden ottamiseen ja jakamiseen liittyviä käytäntöjä sekä niitä kulttuurisia merkityksiä ja tunteita, jotka ovat oleellisia selfieiden ymmärtämiselle.

Käsittelen katsauksessa selfie-tuotantoa potentiaalisesti kuvanottajan kehosuhdetta muokkaavana käytäntönä, joka voi vaikuttaa kuvaajan käsityksiin ympäröivästä maailmasta tuottaen ymmärrystä oman kehon paikasta siinä (vrt. Ahmed 2006a, 543; 2006b, 131–132). Kysyn, miten #lupanäkyä-kuvanotto tuottaa tietoa, ymmärryksiä ja kokemuksia epänormatiivisesta kehollisuudesta suhteessa kuvan ottajien materiaaliin kehoihin. Tähän vastaamisessa *affektiteoria* ja *affektin* käsite ruumiillisena potentiaalina tai voimana, joka voi lisätä tai vähentää ruumiin toimintakykyä (Spinoza 2009 [1677], 151), ovat avainasemassa. Sosiaalipsykologi Margaret Wetherellin (2012) näkemyksiin tukeutuen käsittelen selfie-tuotantoa *affektiivisena käytäntönä*: toimintana, jossa ruumiin liikkeet kytkeytyvät toisteisuudessaan tietynlaisiin tunteuksiin. Samalla affektiivinen tulokulma ohjaa havainnoimaan erilaisia, eri tavoin positioituneita kehoja affektien tarttumapintana (ks. Ahmed 2014, 4). Väitän, että kehojen intersektionaalinen asymmetria suhteessa affektien tarttumiseen vaikuttaa siihen, miten altis henkilön kehonkuva on muutokselle.

#Lupanäkyä-selfieiden ottajat tiedon tuottajina

#Lupanäkyä-selfiet saivat alkunsa keväällä 2017, kun Ylen lanseeraaman *Vaakakapinan* (2017) tiimi julisti, että 23.5. vietettäisiin valtakunnallista ”lupa näkyä”-päivää. Päivän tarkoitus oli auttaa kaikkia sanomasta kiinnostuneita rikkomaan rajoja ”antamalla itsensä näkyä juuri sellaisena kuin on” (ks. *Vaakakapinan* verkkosivut, Yle 2018). Yksi tapa osallistua kampanjaan oli Facebookin tapahtumasivun kuvauksen perusteella ottaa itsestään kokovartalokuva ja julkaista se jollain sosiaalisen median sivustolla (Lupa näkyä -päivä, Facebook-tapahtuma). Erityisesti kampanja näkyi selfieinä *Vaakakapinaan* sidoksissa olevan, suljetun *Jenny ja läskimyytinmurtajat* -Facebook-vertaisryhmän (perustettu 2016, vuoden 2018 alusta nimellä *Läskimyytinmurtajat*, syksystä 2018 nimellä *Kehomyytinmurtajat*) seinällä. Kuvissa ryhmäläiset olivat salilla tai muun urheilusuorituksen parissa, vilauttivat kameralle napaansa ensimmäistä kertaa koko valokuvahistoriansa aikana, olivat laittautuneet parhaimpiinsa juhlaa varten tai poseerasivat muuten hymyillen uusissa vaatteissaan.

Seurasin #lupanäkyä-ilmiötä ensin yksittäisen ryhmäläisen roolissa, kunnes marraskuussa 2017 julkaisin *Jenny ja läskimyytinmurtajissa* ylläpidon luvalla tekstin, jossa kerroin tekeväni tutkimusta kehopositiivisuusilmiön ympäriltä. Kirjoitin, että tahtoisin haastatella #lupanäkyä-selfieiden ottajia kuvanottotilanteesta ja heidän

suhteestaan kuvaansa. Kirjoitukseni perusteella minua lähestyi viisi naista, jotka olivat iältään 25–57-vuotiaita. Kaikki naiset olivat valkoisia, kantasuomalaisia ja cis-sukupuolisia. Heistä kolme oli ottanut oman #lupanäkyä-kuvan (nainen 25 v., nainen 36 v. ja nainen 40 v.) ja jakanut sen ryhmässä, kaksi myös henkilökohtaisella Facebook-sivullaan (nainen 25 v. ja nainen 36 v.). Kaksi muuta eivät olleet ottaneet ja jakaneet omaa kuvaa (nainen 27 v. ja nainen 57 v.) mutta olivat seuranneet kampanjaa ja kokivat sen siinä mielessä merkitykselliseksi, että halusivat osallistua tutkimukseen.

Katsauksen aineistona (Hynnä 2018) toimivat kyseisen viiden naisen haastattelut (yhteensä noin 210 minuuttia äänitettyä materiaalia) sekä heidän kanssaan käymäni sähköpostinvaihto, jolla täydensin kasvokkain käytyjen haastattelujen jättämiä kysymyksiä. Erityisesti halusin jälkikäteen varmistaa kultakin haastattelulta, miten he itse määrittelevät kehonkokonsa suhteessa kulttuurisiin normeihin. Tällaisella henkilöstä itsestään lähtevällä kehon määrittelyllä nojaan *kriittisen kulttuurisen lihavuustutkimuksen* piirissä vallalla olevaan ymmärrykseen, jonka mukaan ruumiin koon kokemus ja merkitys eivät ole tiivistettävissä painoindeksin kaltaisiin numeraalisiin suureisiin (ks. esim. Kyrölä & Harjunen 2007, 15–18; Harjunen 2007, 205–206).

Myös haastatellut kertoivat, ettei numeroihin perustuva kehon tyyppittely aina vastaa omia käsityksiä kehosta. 27-vuotias nainen kertoi kehonsa muuttuneen paljon ja useaan otteeseen elämänsä aikana. Hän mieltää kehonsa urheilulliseksi, vaikkei ole sairauden seurauksena päässyt urheilemaan yli vuoteen ja on tämän johdosta lihonut vuoden takaisesta. Myös 57-vuotias nainen puhui numeroiden ja eletyn kokemuksen välillä vallitsevasta erosta: hän kertoi jo nuorena tunteneensa itsensä lihavaksi, vaikka vaaka oli näyttänyt alle 50 kiloa. 25-vuotias nainen taas kuvaili itseään suhteellisen ”pienikokoiseksi mutta sellaiseksi, jolla on aina ollut maha”, ja 36-vuotias nainen kertoi olevansa ”pyöreä” tai ”isompikokoinen kuin normivartalo” muttei kuitenkaan mitenkään ”silmiinpistävän erilainen”. Viimeinen haastateltu eli 40-vuotias nainen kertoi niin ikään aina käyttäneensä ja edelleen käyttävänsä itsestään sanaa ”pyöreä”, vaikka myös hänen kehonsa oli kysymishetkellä muutoksessa vatsalaukunpienennysleikkauksen seurauksena. Haastatellut ovat katsauksessa aktiivisia tiedon tuottajia, joiden kokemukset, tiedot ja ymmärrykset kehoistaan ovat selfieiden ja selfie-tuotannon läpäisemiä (vrt. Coleman 2008, 168–169; 2012, 19).

Selfiet ruumiillisen toimintakyvyn kasvattajina

Margaret Wetherell (2012) määrittelee affektiivisen käytännön sosiaalisessa elämässä ilmeneväksi toiminnaksi, jossa ruumiillinen kietoutuu yhteen kognitiivisen merkityksenannon kanssa. Affektiivisissa käytännöissä ruumiilliset reaktiot, tunteet, sosiaaliset suhteet ja henkilökohtaiset tarinat niputtuvat affektiivisiksi kaavoiksi, joissa niitä on vaikea erottaa toisistaan. Käytännöt ohjaavat toimintaamme sosiaalisessa elämässä suuntiin, joissa kielteisiä tuntemuksia herättäneitä toimintoja vältetään ja myönteisiä tuntemuksia herättäneitä toimintoja toistetaan yhä uudelleen. (Ks. myös Ahmed 2014, 6; Gatens 1995, 110–112.) Vaikka affektiiviset käytännöt ja kaavat ohjaavat toimintaamme usein lähes tiedostamatta, niihin liittyy Wetherellin (2012) mukaan oleellisesti myös toisintekemisen mahdollisuus: käytäntöjä on mahdollista muuttaa affektiivisella harjoittelulla. #Lupanäkyä-selfiet näyttäytyvät #lupanäkyä-kampanjan kannalta tällaisena affektiivisena toisintekemisen harjoitteluna.

Haastattelemani naiset kertoivat pitkään välttäneensä kokovartalokuvissa näkymistä ja erityisesti niiden jakamista sosiaalisessa mediassa, karttaneensa kameroita muulloin kuin ollessaan erityisen laittautuneita tai jopa jättäytyneensä syrjään valokuvaustilanteista kaiken kaikkiaan. Koska välttelykäyttäytyminen oli kaventanut

Kapinajohtajat Jenny Lehtinen ja Saara Sarvas tekivät tilaa epänormatiivisille kehoille #lupanäkyä-kampanjassa ja Jenny+-sarjassa. Kuva (Jenny+): Johanna Kannasmaa, Yle, Kuvapalvelu.

haastateltujen sosiaalista elämää, #lupanäkyä-kampanja ja -selfiet asettuivat tietoisesti hakemaan uusia, miellyttävämpiä yhteyksiä näkyvänä olon ja kuvaamisen käytäntöjen välille. Selfien ottaminen näyttäytyi näin kampanjan ja haastateltujen kannalta otollisena tilaisuutena affektiivisten käytäntöjen muuttamiselle ja oman kehosuhteen muokkaamiselle. Selfie mahdollisti kuvan oton itse määriteltynä hetkenä itse valitussa paikassa. Kuvanottaja voi säästää selfie-tuotannon itselleen miellyttäviin tilanteisiin. #Lupanäkyä-kuvissa keskeistä olikin haastateltujen mukaan positiivinen olotila sekä aktiivinen tekeminen ja meneminen, joiden kautta vastustettiin esimerkiksi stereotyyppioita lihavista laiskoina ja aikaansaamattomina:

Mä kiipesin sinne, olikse Ruka minne mä kiipesin, niin sellanen, kun monta kertaa siinä matkalla meinasin luovuttaa tai olin antanu itelleni luvan, et jos en jaksa sinne kiivetä, niin ei haittaa. Mutta sit ku mä pääsin sinne ihan hikisenä ja puuskuttaen ja ei ollu mikään ruusunen olo sillä tavalla, mut et semmonen voittaja-fiilis, niin oli semmonen olo, et toi ryhmä olis ehkä semmonen, minne mä haluisin jotain siitä mun tunteesta jakaa. Ja sit samaan aikaan pyöri tää lupa näkyä -juttu niin sit, ku mä näin sen kuvan, niin mä oli ihan, et joo, et kyllä tossa nyt on sitä, mitä mä tavallaan halusinkin. (Nainen 36 v., Hynnä 2018.)

Myös muut haastatellut #lupanäkyä-kuvienottajat kertovat halunneensa kuvatuotannon kautta taltioida itselleen merkityksellisiä hetkiä, joissa oma keho näyttäytyy vahvana ja kyvykkäänä tekemään asioita. Kuvat ajoittuvat hetkiin – Rukan huipulle kiipeäminen, kuntosaliharrastuksen aloittaminen tai syntymäpäivän juhlistaminen – jolloin omassa kehossa oleminen tuntui poikkeuksellisen hyvältä. Toiminta ja liike linkittyvät näin #lupanäkyä-kuviin sisällöllisesti. Toisaalta ne liittyvät digitaaliseen kuvaan ja selfieihin myös muilla, kuvateknologian luonteeseen kuuluvilla tavoilla: ne näkyvät kameraa pitelevänä kätenä, laukaisinta painavana sormena ja kuvaa ra-

jaavana ja muokkaavana kosketuksena. (Ks. esim. Elo 2012; Senft 2015, 5.) Siinä missä perinteisessä valokuvassa kuvan kohteen mahdollisuudet vaikuttaa kuvaushetken valintaan, tapahtumaympäristöön, kuvaushetkellä vallitsevaan olotilaan ja kuvan jälkikäsitteilyyn ovat usein pienet, selfie mahdollistaa suuremman kontrollin kuvausprosessiin. Tässä mielessä #lupanäkyä-selfieissä ei ole kyse pelkästä katsomisesta ja katseen kohteena olemisesta (vrt. Allaste & Tiidenberg 2015) vaan merkittävässä määrin myös toiminnasta ja liikkeestä.

Esimerkiksi haastatellun 36-vuotiaan naisen kohdalla Rukalle kiipeämisen riemu ja halu jakaa kokemus olivat suuremmat kuin epävarmuus kuvan paljastamasta ”oman takamuksen koosta, käsivarsista ja vyötäröstä”. Myös muut haastatellut naiset – niin itse kuvan ottaneet kuin muiden kuvia seuranneet – kertoivat #lupanäkyä-kampanjan lisänneen uskallusta esiintyä valokuvissa, tuottaneen onnistumisen ja rohkeuden tuntemuksia, synnyttäneen vertaisuuden kokemuksia ja lisänneen tietoisuutta oman kehon realistisesta koosta.

Epämiellyttävät affektit osana #lupanäkyä-selfieitä

Vaikka affektiivisiin käytäntöihin liittyy tietty avoimuus ja uudelleen kouluttautumisen mahdollisuus, niillä on yleensä taipumusta seurata vakiintuneita polkuja. Tämä pätee etenkin käytäntöihin, jotka ovat luonteeltaan sosiaalisia ja joihin liittyy useita ihmisiä. (Wetherell 2012.) Affektiteoreetikot ovat tarkastelleet varsinkin häpeää tarttumiseen taipuvaisena affektina (ks. esim. Probyn 2005, 4, 45–47; Ahmed 2005, 84). Myös lihavuutta affektien näkökulmasta tarkastelevassa tutkimuksessa häpeää on käsitelty lihavaa identiteettiä usein määrittävänä affektina. Koska häpeä rajoittaa subjektin elämää ja johtaa helposti ”sitten kun”-ajatteluun, jossa harrastukset, vaatteet, elämäntavat ja ajanvietteet näyttäytyvät mahdollisuutena vasta laihtuneelle minälle, kehopositiivisessa liikehdinnässä häpeästä on pyritty pääsemään eroon korvaamalla se ylpeydellä (Murray 2008, 87). Toisaalta esimerkiksi Elspeth Probyn (2005, 4) on käsitellyt häpeää affektina, joka säilyy syvällä ruumiin muistissa tehden

#Lupanäkyä viitoitti tietä kehoylempyyteen. Esikuvana toimi Jenny+-sarjassakin rempseällä asenteellaan valloittanut Jenny. Kuva (Jenny+): Johanna Kannasmaa, Yle, Kuvapalvelu.

siitä eroon pääsemisestä vaikeaa, varsinkin sellaisissa sosiaalisissa tilanteissa, jotka muistuttavat aiemmista häpeän tuntemuksista:

Se oli sellanen hetki, siit on melkein vuos aikaa, ja mä olin alkanu just käymään siel salilla ja se tuntu hyvältä ja oli kivaa ja tota ... Siinä hetkessä niin halusin ottaa sen kuvan, mutta sitte kuitenkin jälkeinpäin mietin sitä, et onko niinku oikeesti pakko keskeyttää se kuvaaminen silloin, ku tulee muita pukuhuoneeseen tai et, mikä se on se juttu. Et se on ihan normaalia kuitenkin salilla. Et ihmiset ottaa selfieitä. Mut et sit se olis mun kohdalla jotenkin erityisen noloo. (Nainen 40 v., Hynnä 2018.)

Sara Ahmedin (2014, 10–12) mukaan affektit eivät ole tiettyjen ruumiiden ominaisuuksia vaan suhteita, jotka rajaavat ruumiiden pintaa. Niillä on kuitenkin taipumusta tarttua tiettyihin ruumiisiin muita tiukemmin. Näin myös edellä lainatun haastatellun häpeä tulee ymmärretyksi ruumiin spontaanina, affektiivisena reaktiona toisten, normatiivisempina näyttäytyvien ruumiiden läsnäoloon. Haastatellun näkökulmasta häpeä vaikuttaa kuitenkin enemmän omaan ruumiiseen liittyvältä asialta.

Affektien tarttuminen tietynlaisiin kehoihin toisia enemmän liittyy sukupuolen ja kehon koetun koon ohella muun muassa ikään. Esimerkiksi 57-vuotiaan haastatellun näkökulmasta ikä on ruumiin kokoakin oleellisempi merkityksenantaja #lupanäkyä-kampanjassa:

Et jotenki, et se lupa näkyä mun mielestä liittyy siihen, et onko vaan lupa näkyä kaulilla ja nuorilla? Tai sillai laitetuilla. (Nainen 57 v., Hynnä 2018.)

Haastatellun #lupanäkyä-selfieitä kohtaan tuntema outous johtuu osaltaan selfie-käytäntöjen vieraudesta hänen ikäryhmälleen, kuten hän itse asian kehystää. Toisaalta myös ikääntymisen sinällään on tutkittu lisäävän naiskehon näkymättömyyttä (ks. esim. Vakimo 2001). Edellisen valossa on kiinnostavaa, että nuoremmat haastatellut kuvailivat *Jenny ja läskimyytinmurtajat* -ryhmää ja #lupanäkyä-kampanjaa demokraattiseksi ja sen osanottajajoukkoa poikkeuksellisen moninaiseksi ryhmäksi, mitä tulee ikään, seksuaaliseen suuntautumiseen tai ammatteihin. Samaan aikaan he huomioivat 30-vuotiaiden olevan ryhmän aktiivisimpia osanottajia Facebookin yleisiä käyttäjätalastoja mukaillen (ks. Statista 2018).

Haastateltujen tapa puhua #lupanäkyä-kampanjasta vaihteli myös olennaisesti sen mukaan, miten he määrittelivät ruumiinkokonsa ja sen etäisyyden kulttuurisiin normeihin. Vaikka kaikki viisi naista kommentoivat kehopositiivisuuden kuuluvan yhtä lailla kaikille ruumiin koosta riippumatta, tietoisuus epänormatiivisen kooiseen kehoon arkielämässä kohdistetuista loukkauksista vaihteli haastatellusta toiseen. Esimerkiksi 57-vuotias nainen, joka oli nuoresta asti kokenut epävarmuutta kehonsa suhteen mutta tiesi realistisesti olevansa suhteellisen pienikokoinen, ihmetteli negatiivista huomiota, jota lihavat kehot saavat osakseen julkisilla paikoilla:

Sit ilmeisesti on, mä en ollu tajunnu, et siis jotkut ei uskalla tai halua ollenkaan mennä esimerkiks uimahalleihin. Ku niille ihan kommentoi, no lapsetki voi kommentoida, mut siis kuulemma aikuisetki, niinkö? (Nainen 57 v., Hynnä 2018.)

Lihavaan kehoon liittyvä negatiivinen kommentointi ei siis välttämättä ole tuttua niille subjekteille, joiden keho omista riittämättömyyden tunteista huolimatta vaikuttaa ulkopuolelta tarkasteltuna suhteellisen normatiiviselta. Tilanotto suhteessa henkilön (sosiaaliseen) ympäristöön voi olla sitä vaikeampaa, mitä marginalisoidumpi keho on kyseessä.

• • •

Haastattelut ja haastateltujen selfie-käytännöistään kertomat asiat kyseenalaistavat näkemyksiä selfieistä pinnallisina kuvaobjekteina. #Lupanäkyä-kuvat osoittavat, että koko kuvaus- ja kuvantuotantoprosessi voi olla affektiivisesti merkittävä kuvaajan kehoymmärrykselle. Koska keho taipuu tekemiensä asioiden muotoon (Ahmed 2006, 130), toistuvalla selfieiden ottamisella ja niissä tapahtuvalla valokuvallisella tilanotolla on potentiaalia muokata käsityksiä kehon rajoista ja kyvyistä. Haastateltujen #lupanäkyä-kuvan ottaminen muokkasikin suhdetta omakuviin ja tuotti tunteen, että kokovartalokuvien ottaminen ja jakaminen myös tulevaisuudessa voisi olla mahdollista.

Koska kampanja ei kuitenkaan huomioinut kuvanoton sosiaalisia piirteitä, sen vaikutukset eivät kaikkien osallistujien ja seuraajien kannalta olleet yhteneviä. Epänormatiiviseen kehoon liittyvät häpeäntunteet eivät olleet helposti karistettavissa, mikä aiheutti toisinaan haastatelluissa turhautumista ja hämmennystä. #Lupanäkyä-selfieiden liikkumavapautta laajentava potentiaali olikin yhteydessä paitsi haastateltujen keholliseen itsemäärittelyyn myös muun muassa ikään ja haastateltujen asemaan suhteessa kulttuuriseen normiin. Vähemmän marginalisoitujen subjektien tapauksessa kehonkuva oli mukautuvampi ja vapaammin muokattavissa #lupanäkyä-kuvatuotannon avulla.

Aineisto

Hynnä, Kaisu (2018), haastatteluaineisto (1.3.2018, 15.3.2018, 21.3.2018, 26.3.2018 ja 27.3.2018).

Lähteet

- Abidin, Crystal (2016) "Aren't These Just Young, Rich Women Doing Vain Things Online?: Influencer Selfies as Subversive Frivolity". *Social Media + Society* April–June 2016, 1–17.
- Ahmed, Sara (2014 [2004]) *The Cultural Politics of Emotion*. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Ahmed, Sara (2006a) "Orientations: Toward a Queer Phenomenology". *GLG: A Journal of Lesbian and Gay Studies* vol. 12:4, 543–574.
- Ahmed, Sara (2006b) *Queer Phenomenology. Orientations, Objects, Others*. Durham: Duke University Press.
- Albury, Kath (2015) "Selfies, Sexts, and Sneaky Hats: Young People's Understandings of Gendered Practices of Self-Representation". *International Journal of Communication* 9(2015), 1734–1745.
- Badshah, Nadeem (2018) "Woman Spotted Doing Handstand and Yoga Poses on the Edge of Crumbling Cliff". *Mirror* 24.6.2018, <<https://www.mirror.co.uk/news/uk-news/woman-spotted-doing-handstand-yoga-12782204>> (linkki tarkistettu 29.6.2018).
- Best, Shivali (2016) "Not Even Contouring Can Save You: Selfie-Takers Overestimate Their Own Attractiveness and Are Seen as Vain". *MailOnline* 20.5.2016, <<http://www.dailymail.co.uk/sciencetech/article-3601209/Selfie-takers-overestimate-attractiveness-seen-vain.html>> (linkki tarkistettu 29.6.2018).
- Coleman, Rebecca (2008) "The Becoming of Bodies". *Feminist Media Studies* vol. 8:2, 163–179.
- Coleman, Rebecca (2012 [2009]) *The Becoming of Bodies. Girls, Images, Experience*. Manchester: Manchester University Press.
- Elo, Mika (2012) "Digital Finger: Beyond Phenomenological Figures of Touch". *Journal of Aesthetics & Culture* 4:1, 1–12.
- Gatens, Moira (1995) *Imaginary Bodies. Ethics, Power, and Corporeality*. Abington: Taylor and Francis Group.
- Harjunen, Hannele (2007) "Lihavuus välitilana". Teoksessa Katariina Kyrölä & Hannele Harjunen (toim.) *Koolla on väliä! Lihavuus, ruumisnormit ja sukupuoli*. Helsinki: Like, 205–227.

- Jeffries, Stuart (2013) "The Death of Photography: Are Camera Phones Destroying an Artform?" *The Guardian* 13.12.2013, <<https://www.theguardian.com/artanddesign/2013/dec/13/death-of-photography-camera-phones>> (linkki tarkistettu 29.6.2018).
- Kyrölä, Katriina & Harjunen, Hannele (2007) "Johdanto. Lihavuustutkimusta toisin". Teoksessa Katriina Kyrölä & Hannele Harjunen (toim.) *Koolla on väliä! Lihavuus, ruumisnormit ja sukupuoli*. Helsinki: Like, 9–46.
- Lupa näkyä -päivä, Facebook tapahtuma, <<https://www.facebook.com/events/2138082819751391/>> (linkki tarkistettu 3.5.2018).
- Murray, Samantha (2008) *The 'Fat' Female Body*. Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- Probyn, Elsbeth (2005) *Blush. Faces of Shame*. Minneapolis, London: University of Minnesota Press.
- Senft, Theresa (2015) "The Skin of the Selfie". In Alain Bieber (toim.) *Ego Update: The Future of Digital Identity*. Düsseldorf: NRW Forum Publications.
- Spinoza, Benedictus de (2009 [1677]) *Ethics: Ethica Ordine Geometrico Demonstrata*. Auckland, New Zealand: floating Press.
- Statista (2018) "Distribution of Facebook users worldwide as of July 2018, by age and gender". <<https://www.statista.com/statistics/376128/facebook-global-user-age-distribution/>> (linkki tarkistettu 6.9.2018).
- Vaakakapinan verkkosivut, *Yle.fi*, 2018, <<https://yle.fi/aihe/vaakakapina>> (linkki tarkistettu 3.5.2018).
- Vakimo, Sinikka (2001) *Paljon kokeva, vähän näkyvä. Tutkimus vanhaa naista koskevista kulttuurisista käsitteistä ja vanhan naisen elämäkäytännöistä*. Helsinki: Suomalaisen kirjallisuuden seura.
- Warfield, Katie (2016) "Making the Cut: An Agential Realist Examination of Selfies and Touch". *Social Media + Society* April–June 2016, 1–10.
- Warfield, Katie; Cambre, Carolina & Abidin, Crystal (2016) "Introduction to the Social Media + Society Special Issue on Selfies: Me-diated Inter-faces". *Social Media + Society* April–June 2016, 1–5.
- Wetherell, Margaret (2012) *Affect and Emotion: A New Social Science Understanding*. London: Sage Publications.